

Team Holland straft Friese verdeeldheid af

 Ernst Slagter

Burgum | Er was een tijd dat de jaarlijkse tweekamp tussen fierljeppers en polsstokverspringers een simpel ABC'tje was voor Fryslân. Maar in de laatste jaren was er al geen sprake meer van hegemonie op Utrechtse grond. De Friese trots kreeg zaterdag een nog grotere oplawaai. De Hollanders wonnen in Burgum voor het eerst sinds 1979 - toen nog in Makum - in het hol van de leeuw.

De uitsmijter was er één van formaat. Terwijl de overwinning reeds binnen was voor Holland, maakte Erwin Timmerarends bij de junioren de laatste sprong van de wedstrijd. De Montfoorter schonk de meegereisde aanhang een toegift, want met een afstand van 19,73 meter nam hij het ne-

gen jaar oude schansrecord van Noordburgumer Hannes Scherjon (19,72) over.

Dat kon er ook nog wel bij, zo aan het eind van een lange middag in de verzengende hitte. Een middag ook die de verhoudingen tussen de Friese zwaargewichten Bart Helmholt en Oane Galama danig op de proef leek te stellen.

De reden daarvoor was eenvoudig aan te wijzen. Van alle 48 deelnemende springers worden bij de tweekamp de beste afstanden bij elkaar opgeteld. Het totaalverschil tussen het verliezende Friese en winnende Hollandse kamp bedroeg zaterdag uiteindelijk ruim twee meter (2,09). Als de vinger vervolgens op de zere plek gelegd moet worden, vangen de hoogste bommen de meeste wind.

Dat was in dit geval Galama. De Wiuwerter had het bij de senioren als

enige voor elkaar gekregen om in vier sprongen geen afstand neer te zetten, omdat hij tot vier keer toe te water ging. Als hij daarentegen één keer pakweg 17,5 meter had gesprongen, zou niet Holland, maar Fryslân gewonnen hebben.

„Elke topklasser springt 17,5 meter met twee vingers in de neus”, mokte Helmholt dan ook. „Dit is de enige wedstrijd die ljeppers als team springen. Dan ben je het aan je stand verplicht om een afstand neer te zetten. Dit is wat mij betreft Fryslân-onwaardig.”

Duidelijk. Hoewel Helmholt geen man en paard noemde, was het duidelijk dat Galama's optreden wrevel had gewekt bij de Burgumer. Die zat zichzelf op te vreten omdat de Friese delegatie juist op zijn thuisschansen de loef was afgestoken door de Hollanders.

En Galama zelf? „Het is jammer voor het team dat ik het verschil niet heb kunnen maken, terwijl dat zo makkelijk had gekund. Natuurlijk baal ik daar zelf ook van, want ik wil altijd ver springen. Ik geloof niet dat het me ooit overkomen is dat ik in vier sprongen telkens te water ging. Maar ik moet eerlijk zijn: liever nu, dan op een FK of NK.”

Scheve gezichten

Daar zat 'm nu juist de crux van de scheve gezichten. Helmholt wilde koste wat het kost niet verliezen van de Hollanders, terwijl Galama de fierljeepsport meer als individualist benadert. De Wiuwerter meldde zich ook niet - niet als enige overigens - bij een Friese meeting die een uur voor de wedstrijd plaatsvond. „Dan had ik nog een uur in de warmte moeten zitten. Als je daar zoals ik niet goed te-

gen kan, is dat niet bepaald de beste voorbereiding”, aldus Galama.

Helmholt zag alles met lede ogen aan „Ik heb in elk geval geen teamgevoel”, zei de Burgumer, die zelf met 19,95 verder dan wie ook sprong. „Zolang ik ljep, hebben de Hollanders dat gevoel veel sterker dan wij. Zij zijn er een week van tevoren al mee bezig. Wij pas als we tijdens de wedstrijd dreigen te verliezen.”

Galama kon voor een groot deel meegaan in die zienswijze. „Dit is altijd een grotere wedstrijd geweest voor de Hollanders. Bij ons leeft het minder. Ik zou liegen als ik zeg dat het bij mij anders is. Dit blijft nu eenmaal een individuele sport. Bij elke andere wedstrijd ben ik de enige die hiervan baalt. Nu hebben anderen er net zoveel of misschien wel meer last van. Het zij zo. Ik heb het niet expres gedaan.”